

CATHERINE
BYBEE

ZNOVU A LÉPĚ

motto

Znovu a lépe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Catherine Bybee

Znovu a lépe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CATHERINE
BYBEE

**ZNOVU
A LÉPE**

Praha 2022

Přeložila Soňa Tobiášová

Text copyright © 2016 Catherine Bybee

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in
collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Soňa Tobiášová, 2022

Cover illustrations © tomertu / Shutterstock

ISBN tištěné verze 978-80-267-2167-3

ISBN e-knihy 978-80-267-2173-4 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2174-1 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2172-7 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

*Věnováno Kari,
protože někdy jsou přátelé jediná rodina,
kterou potřebujete.*

Prolog

Tu čepici k taláru si Melanie přece zasloužila. V žádném případě ji nehodlala sundat z hlavy. Kdyby ji na znamení radosti vyhodila do vzduchu, nejspíš by ji někdo sebral. A tak když ředitel Mason oznámil, že jejich ročník úspěšně dokončil střední v River Bend, pouze vyskočila a začala mávat a výskat spolu s ostatními.

O pár hodin později, s ročenkou přitisknutou k hrudi, si otřela zvlhlé oči, aby si pláčem nepokazila večerní oslavu. Přeběhla od auta k obytnému přívěsu Zoeiny matky, zabouchala na dveře a pak vešla bez vyzvání. Uvnitř už hrála hlasitá hudba a Zoe s Jo seděly u otevřené krabice s pizzou.

„Začaly jste beze mě!“ křikla Mel vyčítavě na své nejlepší kámošky.

Jo zamávala lahví tequily Jose Cuervo. „Ještě jsme to neotevřely.“

Melanie raději nechtěla vědět, jak JoAnne přišla k celé láhvi tak dobrého pití. Na druhou stranu, která zkušená maturantka neměla nějaké ty známé, co by ji zásobili alkoholem? Zoe si talár ještě nesvlékla, jen čepici odložila vedle ročenky, kterou si prohlížely. Jo se ho naopak zbavila hned u dveří a její čepice nejspíš skončila v rukou spolužáka nebo školníka.

„Dones skleničky,“ požádala ji Zoe, když k nim Mel došla.

Do kuchyňky to bylo pár kroků. Mel si všimla, že je poměrně uklizená, jen ve dřezu našla nádobí se zbytky snídaně. Vrátila se se dvěma plastovými kelímky a jednou sklenicí a vše odložila na konferenční stolek. Pak pohladila Zoeina křížence shih-tzu s pomeranianem, který si během let vysloužil jméno Prdöch.

„Viděla ses na slavnosti s Mitchelem Gieslerem?“ zeptala se Jo.

Melanie byla ráda, že ji nějaké ty drby přivedou na jiné myšlenky. „Ten už byl bohužel na mol.“

Zoe otočila stránku v ročence a zakousla se do pizzy se sýrem a salámem. „Jako vždycky.“

„To já jsem přece taky, jenom si dávám pozor, aby si toho nikdo nevšiml.“ Jo trochu přeháněla, ale Mel ani Zoe ji nechtěly opravovat.

„Nehledě na to, že by tě otec přizabil.“

Jo zvedla oči ke stropu, natáhla se pro láhev a odšroubovala víčko, asi aby svá slova potvrdila.

Melanie si pak přičichla k plnému kelímku. „Vážně to chcete pít čistý?“

Jo nalila i Zoe a odložila láhev. „Odcházet z domu i se solí a citrony by bylo moc nápadné.“

„A s flaškou tequily ne?“ podivila se Zoe.

„To máš fuk.“ Jo zvedla kelímek. „Tak na konec školy. Už žádnej pan Edwards a jeho věčný šišlání.“

„Nebo paní Naftalínka a ty její smradlavý kostýmky,“ dodala Zoe.

„Už žádnej strach, že na vysokou berou jenom jedničkáře.“ Tomuhle rozuměla Mel ze všech nejlíp.

Obrátily do sebe ostrou tekutinu a odložily kelímky. Jo jim hned dolila a Mel se zakousla do pizzy, aby ulevila pálení v hrdle. Začala žvýkat, ale chuť jídla nevnímala. Teď se tedy všechno změní. Naprosto všechno. Tolik učení a plánování... Ale její sen o vysoké se přece jen přiblížil.

Zoe s Jo se začety do příspěvků svých spolužáků a Melanii se opět draly slzy do očí. Když popotáhla, Jo zvedla hlavu. „Bože, s tímhle nezačínej.“

„Nemůžu si pomoci,“ vypravila ze sebe Mel. „Budete mi děsně chybět.“

„Je to jenom vysoká. Budeš sem přece jezdit na prázdniny. Nejspíš se s náma uvidíš častěji než s novými kámošema.“

Mel se zachvěly rty a pak zavrtěla hlavou. „To sotva.“

Zoe s Jo se na ni upřeně zadívaly. „Jak to myslíš?“

„Moji rodiče... se rozhodli odstěhovat. Dům je od minulého týdne na prodej.“

Frajský úsměv z Joiny tváře rázem zmizel. Zoe si shrnula dlouhé černé vlasy z obličeje. „A kam se chtějí stěhovat?“

To byla ta nejhorší část. „Matka do Connecticutu, otec do Texasu.“

„Tak kam teda?“ naléhala Jo.

Mel už nedokázala zadržet pláč. „Obojí. Oni, ach jo...“ Zakryla si oči rukávem taláru a sykavě se nadechla. „Řekli mi, že už jsou z těch hádek unavení a že když jsem teď dokončila školu, můžou se oni dva konečně nechat rozvést.“ Její starší bratr Mark už měl vysokou za sebou a usadil se v Seattlu. Jen ona tedy držela své nešťastné rodiče pohromadě.

„A kruci.“

„To je teda blbý, Mel.“

„Hádali se odjakživa, ale myslela jsem, že je to v manželství nějak... normální, chápete?“

Jo se Zoe si vyměnily pohledy. Obě žily jen s jedním z rodičů, takže tak docela nechápaly. Joina matka zemřela mladá při autonehodě a Zoein otec si měl odsedět patnáct let až doživotí za ozbrojenou loupež.

Pro ctihodné obyvatele River Bend bylo však v rodině Bartlettových vše v naprostém pořádku. Melanie chodila do všech přípravek na vysokou, byla členkou studentského výboru i týmu roztleskávaček. Ten opustila, až když načapala kapitánku Margie Taylorovou, jak se líbá s jejím klukem. Mel se tedy vykašlala na oba a raději se držela svých opravdových kamarádek.

„Všechno jsem musela dělat hlavně kvůli nim,“ zamumlala.

Zoe se zvedla z gauče, posadila se na zem vedle ní a vzala ji kolem ramen. Mel se rozplakala ještě víc. „Ta univerzita. Čekali jen, až vypadnu někam daleko na vysokou, aby se mohli rozvést.“

„Kalifornie přece tak daleko není,“ připomněla jí Jo.

„Univerzita Jižní Kalifornie je tisíc mil daleko, Jo. A na letiště odsud jedeš celé dvě hodiny.“

Zoe do ní dloubla. „Ale dostala ses tam. Na to se soustřed. To je přece super.“

„A nebudeš se muset rozhodovat, se kterým z rodičů chceš zůstat,“ dodala Jo.

Melanie popadla láhev a dolila si do kelímku trochu tequily. „Jasně. V Texasu je vedro.“

Jo povytáhla jeden koutek. „A v Connecticutu zas narváno.“

„Máš pravdu.“ Alkohol tentokrát v hrdle tak nepálil. Mel se začala točit hlava, ale slzy vysychaly.

Jo k ní natočila ročenku a našla stránku, kterou už všechny dobře znaly. Byla tam fotografie, kde spolu stály všechny tři a objímaly se v pase. Jo se tvářila jako rebelka, Zoe měla na sobě podivné oblečení, přesto držela hlavu vzhůru, a Mel s blond vlasy staženými do culíku a dokonalými bílými zuby se zářivě usmívala. Vedle stálo:

Melanie: Nejspíš to dokáže.

Zoe: Nejspíš nikdy neodejde z River Bend.

Jo: Nejspíš skončí ve vězení.

„Vidíš?“ prohodila Jo. „I pitomci pochopili, kam máš našlápnuto. Ty jediná to přece nejspíš dokážeš.“

Melanie ročenku odstrčila. „Co můžou vědět? Ty přece neskončíš ve vězení.“

Jakmile to ale vyslovila, napadlo ji, že se to klidně může stát. Jo se během dospívání všemožně snažila popírat vše, co představoval její otec. Jediná dcera venkovského šerifa měla v podstatě dvě možnosti, buď rebelovat, nebo se přizpůsobit. Jo se stavěla na odpor.

Mel se rozhlédla po tenkých stěnách příbytku, který Zoe považovala za domov, a zamyslela se i nad jejím životem. Zoe byla chytrá holka, nadanější, než si uvědo-

movala, přesto se z River Bend nejspíš nedostane. Jen díky tomu, že pomáhala v bistro U Sama, jako servírka a občas v kuchyni, mohla její matka zaplatit nájem a další účty. A pak tu měla Lukea, kluka, s nímž chodila snad odjakživa, a zdálo se pravděpodobnější, že ti dva jednou zapomenou na prezervativ a vezmou se dřív, než budou moct legálně pít s Josem a jeho partou.

„No jasně,“ přikývla Zoe a také si dolila pití. „Jo přece nemůže skončit v base a já chci vidět svět – ne trčet tady v River Bend.“

„Vždyť jo!“ Zvedly panáky vysoko a zavýskly. Alkohol už byl na jejich hlase znát.

„My jim ještě ukážeme.“ Jo do sebe obrátila skleničku. „Slibme si to, tady a teď!“

Bože, tolik patosu.

„Co jako?“

„Na třídním srazu za deset let... Až se do téhle díry vrátíme, všichni pochopí, jak moc se v nás spletli!“

Melanie se pousmála. „Počkej...“

„Ty ne, Mel-Bel, ty budeš v pohodě. My jen potřebujeme, aby naše bohatá, slavná... nebo prostě úspěšná kámoška stála při nás.“ Zoe už bylo hůř rozumět. Mel si stále nebyla jistá, zda si na tohle má připít.

„Tak na to, že si to tví rodiče dost blbě načasovali,“ navrhla Jo.

„Na to si klidně přituknu.“

A tak si přitukly.

1

O deset let později

Údolí Grants Pass jí zničilo auto. Melanie odbočila z dálnice směrem k pobřeží a dobře věděla, že tu po setmění už téměř nepotká jiné auto. Motor podivně hučel a občasná rána z výfuku ji utvrdila v přesvědčení, že za všechno může náročný terén.

„No tak, ještě vydrž, už jen pětadvacet mil,“ promluvil šeptem, aby nevzbudila Hope, a pohladila přístrojovou desku.

Letmo pohlédla na zadní sedadlo. Hope tiskla v náruči oblíbeného plyšáka, nohy měla skrčené, hlavu na polštáři a růžové rty pootevřené. Naštěstí ještě spala. Jejich výlet sice začal jako dobrodružství, ale po osmi hodinách jízdy Hope už kňourala jako každá sedmiletá holka. Vyrazily už téměř před dvěma dny. Stavěly jen na jídlo a jednou přespaly v motelu.

Motor se zakuckal, což Mel přimělo soustředit se na cestu. Lemovaly ji borovice, téměř černé proti potměšlému nebi, a ve vzduchu byl cítit přicházející déšť. Potřebuje dojet jen do River Bend. Ještě má dost peněz, aby mohla pár nocí přespát v hotelu u Giny. Možná jí majitelka dá slevu jako připomínku starých časů, nebo vypomůže v kuchyni, případně jako pokojská, aby se směla zdržet déle. Modlila se jen, aby je auto dovezlo až do městečka a paní Gina je ubytovala, přestože dorazily o týden dřív.

Mel projela zatáčkou a musela prudce manévrovat, aby se vyhnula díře, do níž by zapadl celý předek auta, kdyby si jí nevšimla. Když auto zase srovnala, začal už tak přetížený motor vydávat další nepříjemný zvuk. Zadržela dech a rozhodla se raději ubrat plyn. Hluk nepolevil. Za další odbočkou už kontrolka s nápisem *kontrola motoru* svítila nepřetržitě. Mel poklepala na desku, jestli nejde jen o vadnou kontrolku.

Už jen dvacet mil. Jen dvacet mil.

Její tiché zařikávání přerušil rozespálý hlas dcerky. „Mami?“

„Ano, zlato.“

„Už tam budeme?“

„Skoro.“ Mel se natočila a chabě se usmála.

„A kdy se setmělo?“

Dobrá otázka... *Když jsem nedávala pozor.* „Teprve před chvilkou.“

„Mám hlad.“

„Já vím. Už tam vážně budeme.“

Její mizerné auto ale náhle zakašlalo a zpomalilo. „Ach ne, to ne.“

„Auto už zase zlobí?“

„Ne... teda jo... už jen chvíličku...“ Mel přejel po zádech mráz, protože se dalo do deště. Natáhla se pro mobil a šeptem zaklela. *Žádný signál.* No jistě. Proč by River Bend investovalo do vysílače, když jim stačí vysílačky?

„Hope, vezmi si telefon a hlídej, jestli nezačne fungovat, ano?“

Dcerka se natáhla pro mobil a položila si ho do klína. Asi po další míli oznámila: „Jedna čárka... Tak ne, už zase zmizela.“

Na palubní desce se rozsvítila další kontrolka. Výhružně zářila, jako by říkala, že je Mel pitomá husa, že přes všechna varování jede dál. „Nemám na vybranou,“ reagovala Mel a plácla rukou do desky. Auto se očividně urazilo, protože naposled zakašlalo a pak motor zhasl docela. „Ne, to ne! Ale no tak!“

„To není dobrý,“ poznamenala Hope.

„To teda není!“ Melanie stihla zajet ke krajnici, zařadila neutrální a pokusila se znovu nastartovat.

Klap, klap.

Položila si hlavu na volant a na okamžik zavřela oči. Zbývalo mizerných osmnáct mil. Víc nepotřebovala. Musela odolat nutkání schoulit se do klubíčka a předstírat, že je někde jinde.

„To nic, mami. Můžem to dojít pěšky.“

Melanie si frustrovaně vydechla. „To ne, zlato, už je tma.“ *A pořád jsme dost daleko.*

Hope si rozeprala pás a odevzdala matce mobil. „Tak někomu zavolej.“

Mel se pokusila o úsměv a pohlédla na telefon. *Žádný signál.* Zamávala s ním ve vzduchu. Nic. Otevřela dveře,

vystoupila na setmělou silnici a zkusila to znovu. Displej jí ozařoval tvář, ale *žádný signál* se jí vysmíval dál. Natáhla se tedy do kabiny a otevřela kufr. Děšť houstl, a tak z tašky vylovila mikinu a druhou z Hopeina křiklavě fialového batohu. Pak zapnula nouzová světla a pootevřela kapotu, aby každý, kdo pojedje kolem, pochopil, že potřebují pomoc, a šla se posadit k dcerce na zadní sedadlo. Setřásla vodu z vlasů a natáhla Hope mikinu přes hlavu. „Brzy bude zima.“

„Můžeme si pustit topení.“

„To funguje jen se zapnutým motorem.“

„Aha.“

Melanie našla zbytky jídla na cestu a nabídla dcerce poslední sýrové krekrý a gumové medvídky. Někdo tudy přece musí projet, uklidňovala se v duchu. Zkusila vytočit číslo 911 pro případ, že by nedostupný signál byl podobně porouchaný jako její auto. Ozvalo se jediné vyzvání, ale poté telefon zmlkl. Mel to tedy zkusila ještě několikrát a pak to teprve vzdala.

„A víš aspoň, kde jsme?“ zeptala se jí Hope s pusou plnou krekrů.

„Pár mil od River Bend.“

Hope rukávem otřela orosené okno a zadívala se ven. „Je tady spousta stromů.“

Melanie to přimělo k úsměvu. „No jo, taky už mi chyběly.“

„Ty naše jsou mnohem menší.“

„Když jsem byla stará jako ty, pořád jsem někde lezla po stromech.“

Hope vytřeštila modré oči. „Tys lezla na stromy?“

„A celý týden pak nemohla dostat smůlu z rukou.“

„Já chci taky vylízt na strom.“

„Moje kámoška Zoe měla u domu ten nejlepší strom na lezení.“

„A myslíš, že tam ještě bude?“

„Proč by ne? Počítám, že tam pořád čeká na další malou holku, aby si na něj vylezla.“

Bušení deště do střechy zesílilo a obě se naráz zadívaly ven. Hope se začala ošívát. *Ach ne.* „Maminko?“

Melanie zavřela oči.

„Já musím na záchod.“

Jako na povel se na černém nebi zablýsklo a vzápětí se ozval hrom.

Melanie počkala, dokud dcerka na zadním sedadle nezačala nadskakovat, pak ji i sebe nasoukala do bundy a rozrazila dveře nad krajnicí. Ne že by na tom záleželo, protože za celých čtyřicet minut kolem neprojel jediný vůz.

Jen co vystrčila nohu z auta, zapadla po kotníky do bláta. To nebyla louže, u níž stály, ale přímo bažina. Natáhla se tedy k dcerce a dokázala ji přes větší část louže přenést. „Nemůžeme jít dál od auta, Hope, budeš se muset vyčurat tady.“

Hope nakrčila nos a zdálo se, že začne protestovat, ale už tak silný déšť se měnil v liják, a tak si rozepnula džínny. Melanie ji přidržela za rameno, aby dcerka neupadla, a přitom se v poryvech ostrého větru chvěla zimou.

Už chtěla dcerku popohnat, ale ta se náhle postavila a natáhla si kalhoty. Aby nemusely znovu blátem, raději auto obešly. Hope se vrátila dozadu, ale Mel znovu ote-

vřela kufr auta. Musejí se obě rychle převléknout do suchého, nebo první týden v River Bend proleží s chřipkou.

„Zatracený déšť,“ ulevila si, když ji dcerka nemohla slyšet.

Pak přenesla menší tašku na přední sedadlo a vracela se pro druhou. Vtom mezi stromy nad sebou zahlédla světlo. Nejdřív ji napadlo, že šlo o blesk, ale vzápětí zaslechla i zvuk motoru. Upustila velkou tašku na zem, protože ze zatáčky vyjel dlouhý nákladák a rychle se blížil. Mel si zaclonila oči proti světlům a druhou rukou na něj zamávala. „Zastav, prosím,“ šeptala. *A nebuď vrahoun se sekerou.*

Srdce jí prudce poskočilo, když vůz projel kaluží uprostřed silnice a už tak promoklou ji ohodil od hlavy k patě. Když už myslela, že řidič jen v rychlosti projede, ozvalo se kvílení brzd a pak tmu prozářila rudá zadní světla.

„Díkybohu.“

Jestě to ani nevyšlo a řidič zařadil zpátečku tak prudce, že na ní nezůstala nit suchá. Vystoupil vysoký muž a zadíval se na ni přes korbu svého auta.

„Kousek jste vynechal,“ ozvala se Melanie.

„Co tady v tom dešti děláte?“ křikl na ni ten člověk.

Neviděla mu do tváře zčásti zakryté kapucí bundy, ve světle z kabiny však zahlédla krátké vousy. Nedokázala ale rozeznat, jestli jde o vousatého poustevníka, co krájí osamělé ženy na kousky, nebo o módní záležitost.

„Jen se tady tak procházím,“ zavolala na něj.

„Cože?“

Melanie zavrtěla hlavou. „Rozbilo se mi auto.“

V tu chvíli z vozu vykoukla Hope. „Mami?“

„Zalez zpátky, Hope.“

„Sveze nás ten pán do města?“

Melanie pohlédla zpět na cizince. „Vrať se do auta, jsem řekla.“

„Ale...“

„Hope!“ Nasadila tón přísné matky a dcera mlčky zabouchla dveře.

Mel měla dojem, že se ten muž usmál, ale v šeru mu neviděla do očí a nedokázala odhadnout, jestli může být nebezpečný.

„Můžu vás s dcerou hodit do města. Není to daleko.“

Objala se v pase, aby trochu ovládla chvění. „Hmm... ale co když jste vězeň ze Sing Singu?“

Chlap se zasmál. „Ten by nezastavil.“

Možná ne. „Asi bude lepší, kdybyste mi sem z města poslal odtahovku.“

„To vás tu mám nechat?“

Znovu se zachvěla. „Do servisu to máte blíž než do Sing Singu. Uděláte to pro mě?“

Muž se zadíval na silnici a pak zpět na ni a její nepojízdné auto. „No, jak chcete.“ Potom naskočil zpět do nákladáku, zabouchl a rozjel se pryč. Po několika metrech však znova zastavil na krajnici a zapnul výstražná světla. Mel netušila, co ten člověk provádí, ale nemělo smysl stát na dešti a přemýšlet o tom. Strčila tedy tašku zpět do kufru a vlezla do auta k dcerce. Natáhla se přes ni, zamknula dveře a pak vlhkými vlasy otřela okénko, aby líp viděla na ten druhý vůz, lépe řečeno jeho řidiče.

„Zavolá někoho na pomoc?“ zeptala se Hope.

„To doufám.“

Jedním okem sledovala, co se děje venku, a přitom dcerce z tašky vylovila suché triko a legíny. Pak ji vrstvu

za vrstvou převlékla a celou dobu se třásla chladem. Právě se chystala hodit mokré oblečení na zem k přednímu sedadlu, když se ozvalo klepání na okno. Melanie nadskočila. Venku nestálo jiné auto ani odtahovka, jen ten vysoký cizinec. Mel přemýšlela, co dělat, aby nemusela stahovat okénko.

„Ty mu neotevřeš?“ chtěla vědět Hope.

„Já, no...“

Muž zatukal znovu a Mel sebou opět trhla. Rachot deště na plechové střeše vylučoval křik přes zavřené dveře, a tak je tedy pootevřela, ale držela madlo oběma rukama, aby v nejhorším mohla prudce zabouchnout. Když se muž o nic nepokusil, přece jen se trochu uklidnila.

„Odtahovka je hodinu cesty,“ řekl. „Víte jistě, že se nechcete svézt?“

Vypadal stále jako nejasný stín, ale mluvil jemnějším hlasem.

„Hodinu,“ zakvílela dcerka místo ní.

„Pšt.“

„Já vám nic neudělám, dámo, přísahám.“ Zvedl obě ruce a ukázal dlaně.

„To Jack Rozparovač jistě tvrdil taky.“

Muž se podrbal na hlavě.

„Klidně jeďte, my tu počkáme.“

Muž jen něco zavrčel, otočil se na patě a rázoval ke svému autu. Melanie zabouchla dveře, zamkla a znovu otřela orosené okno.

„Mně se zdá docela slušný,“ nabídla Hope svůj názor.

„Možná je, ale neměly bychom riskovat.“ Mel si všimla, že se z výfuku nákladáku zakouřilo, ale stále nikam

neodjel. „Ber to jako poučení, mladá dámo, k cizímu člověku do auta nenastupujeme.“

„A člověk z odtahovky není cizí?“

„No je... ale to je něco jiného.“

„Jakto?“

Těď se na hlavě podrbala Melanie. „Prostě je.“

„Takhle se dětem nemá odpovídat.“

Mel zakoulela očima, jakého má mudrlanta. „Zaměstnanec odtahovky je tu prostě proto, aby lidem pomáhal. Je to jeho práce.“

„Něco jako policajt nebo hasič?“

„Tak.“

„Určitě je víc lidí, co umí pomáhat.“

„Jasně, zlato. Tenhle možná taky, ale já ho prostě neznám.“ *Důvěru si musíš zasloužit, nedostaneš ji zadarmo. A i pak je někdy rychle po ní.*

Pět minut seděly v tichosti, protože Hope došly otázky na nebezpečné cizince. Ten před nimi vypnul motor a dál seděl v kabině. Mel ho sledovala jako ostrůž. Asi po dvaceti minutách ozářila silnici modročervená světla policejního vozu, který vzápětí zastavil za jejich zdechlinou. „Zůstaň tady,“ nařídila Mel dcerce už podruhé. Děšť sice polevil, její promoklé tělo už ale rozdíl nevnímalo.

Z policejního vozu vystoupila postava v uniformě a zakryla si hlavu služební pláštěnkou. „Vypadá to na nějaký malér,“ zaslechla pak Mel ženský hlas a ramena jí poklesla, jak se jí ulevilo.

„Pitomé auto,“ prohodila a kopl do pneumatiky.

Policistka posvítila baterkou na vůz a pak Melanii do tváře. „Mel?“

Melanie se sykově nadechla. „JoAnne?“

Jo si také posvítla do obličeje a Melanie pocítila nesmírnou radost. „Ach můj bože. Věděla jsem, že je z tebe šerifka, ale... páni!“

Jo ukázala zbraň, mávla baterkou, ale pak zavýskla jako každá jiná dobrá kámoška v takové chvíli a sevřela Melanii v náručí.

„Takže už to přebíráš, šerifko?“ ozval se z přítmní hlas toho cizince.

„Melanie je stará známá, díky, žes zavolal, Wyatte.“

Takže se jmenuje Wyatt.

„Mohla byste kámošce vysvětlit, že ne každéj chlap je zabiják?“

„O čem to mluví?“ ozvala se Mel.

Než mohla Jo zareagovat, vystrčila z auta hlavu Hope. „A teď už bych mohla ven?“ Melanie na dcerku mávla a ta se k ní nadšeně rozběhla.

2

Jo trvala na tom, že tu noc musí Mel s Hope přespát u ní. Mel se příliš nebránila, protože dítě už bylo nutné nakrmit a uložit v teple. Jo se pak vrátila do práce a Mel se usadila v jejím bungalovu, který znala od dětství. Šlo o stejný prostor, jen nábytek vyměnili a ze stěn zmizela tapeta s květinovým vzorem.

Jakmile dcerku, najezenou, vykoupanou a vyčerpávanou, uložila v hostinském pokoji, otevřela si Mel láhev vína a zatopila v krbu. Dům se jí zdál přece jen o něco menší, než si vzpomínala, a rozhodně tišší, protože v něm nikdy nepobývala bez své kamarádky. Stále měla dojem, že se dveře rozlétnou a šerif Ward spustí něco o nelegálním pití alkoholu. I v osmadvaceti vás totiž vzpomínka na rodiče dokáže vyděsit jako pubertáka.

Mel zavrtěla nohama v tlustých ponožkách, posledním místem, které bylo třeba ohřát. Nemohla si vzpomenout, kdy si naposled takhle hověla před krbem. Možná krátce poté, co se narodila Hope a matka poslala letenku, aby ji mohla navštívit na východním pobřeží. Nepříjemný výlet. Všechnen mateřský instinkt jako by ji po rozvodu opustil. Cestu do Connecticutu jim zaplatila, jen aby ulevila svému svědomí. Melanie přesto tajně doufala, že tam pro Hope najde babičku.

Když nastupovala do letadla zpět do Kalifornie, všechny naděje na normální vztahy s rodiči vyhasly. Felicia Bartlettová jim pak pravidelně posílala sto dolarů a pohlednici k Vánocům a k narozeninám. Kdyby si Mel mohla dovolit vzdát se peněz, udělala by to. Jenže hrdosťi se člověk nenají a ona už se nestarala jen o sebe. A tak každý dolar šetřila dcerce, ačkoli nešlo o velké sumy, aby si, až vyroste, mohla dovolit aspoň slušné auto. Na její studia se zatím neodvažovala ani pomyslet.

Chrstění zámku oznámilo, že se Jo vrací z práce. Melanie zvedla ruce nad hlavu, i když v jedné držela skleničku, a zvolala: „Já jsem to neudělala!“

Jo se zasmála a svlékla si bundu. „To říkají všichni provinilci.“ Pak se zbavila i těžkého opasku, který odložila na stolek, a už se o něco víc podobala té rebelce, kterou si Mel pamatovala z minulosti.

„Díky, žes nás tu nechala. Hope už byla vážně unavená.“

„Tys taky vypadala jako něco, co domů přitáhla kočka.“

Mel se zvedla z pohovky, zašla do kuchyně pro druhou sklenici a hned přítelkyni nalila trochu vína. „Už jsem zažila lepší dny.“

„Jsem ráda, žeš přijela. Neviděly jsme se tak dlouho.“
Melanie se posadila a přitáhla si nohy k tělu. „Já vím, promiň.“

„Za co se omlouváš?“

„Nebyla jsem na pohřbu tvého táty.“ Mel zalétna očima ke krbové římse, kde byla v rámečku složená vlajka, jež nejspíš kryla rakev šerifa Warda.

Jo se usadila v křesle naproti. „Já jsem zas nedorazila, když se narodila Hope, takže jsme si kvit. A navíc, pohřby jsou děsné a hekající rodičky taky.“ Obě se tomu zasmály. „Je ale krásná,“ dodala Jo. „Vypadá přesně jako ty kdysi dávno.“

„Je to báječná holka. A taky zatraceně chytrá.“

„Prostě po mamince.“

Tohle Mel ani po sedmi letech neslyšela ráda. „Její matka zas tak chytrá nebude, když ani nedokončila vysokou...“

Jo máchla skleničkou. „To nebyla tvoje vina. Tys to přece nevzdala.“

Pravda, nevzdala to, získala aspoň bakalářský titul. Ale jakmile se rodiče rozvedli a prodali dům, usoudili, že si drahou školu nemůžou dovolit. Na to, aby získali finanční podporu, vydělávali moc, na celé školné to ale nestačilo. Když Melanie pochopila, jak moc se studentskou půjčkou zadlužila, přestože neví, co by přesně chtěla dělat dál, raději ze školy odešla. Bez podpory rodičů nebo přátel se chtěla spolehnout na jistého mladíka, ale její sen o společné budoucnosti se rychle rozplynul. Zbyla po něm jen ta dívěnka spící nahoře.

„Život není takový, jak jsme si představovaly,“ prohodila Jo. „Posílá ti ten mizera exmanžel aspoň peníze?“

„Nathan?“

Jo se na ni zadávala přes okraj sklenice. „Máš jich snad víc?“

Bylo na čase přiznat pravdu. „Ne... já...“ Mel se zhluboka nadechla. „Já neměla ani toho jednoho.“

„Jednoho co?“

„Exmanžela. Nikdy jsme se nevezli.“

Jo spustila ruku se sklenicí do klína. „Říkalas přece...“

„Já vím, co jsem tvrdila... Bylo mi trapně, měla jsem strach. Asi jsem tušila, že to Nathan nezvládne, už když jsem mu řekla, že jsem těhotná. Navrhl sice, abychom se vzali, a já jsem odpovíděla, že o tom budu přemýšlet. Jenže už za měsíc všem vykládal, že jsem jeho žena.“

„A nebyl nikdo, kdo by tomu nevěřil.“

„Ne.“ Melanie se zhluboka napila. „Možná kdyby to vydrželo o něco dýl, aspoň rok od narození Hope...“

Jo ji upřeně pozorovala. „A já jsem věřila, žeš potkala toho pravého.“

„Když jsem odešla ze školy, bylo to strašně náročné. O víkendech jsem dělala servírku, a když jsem legálně mohla, začala jsem pracovat na baru. V podstatě každý večer jsem roznášela pití a nechala se štípat do zadku. Ve všední dny jsem se snažila studovat online, ale Nathan mě brzo přemluvil, abych si vzala další práci, aby mohl rychle dostudovat on, protože pak začne vydělávat a já se vrátím do školy...“ Mel se odmlčela, když si vzpomněla, že jistou dobu skutečně věřila, že to vyjde.

„Vzpomínám si, jak jsi jednou řekla, že ho chceš podporovat. Dost mě to našťvalo. Myslela jsem, že jsi silnější.“

Melanie si odfrkla. „Když člověk odmaturuje, myslí si, že udělá díru do světa. Jenže pak mu ten svět nakope.“

Jo pozvedla skleničku. „Tak na to si připijem.“ Pak se mlčky zadívaly na plameny olizující polena v krbu. „Takže Nathan ti teď nijak nepomáhá?“

„Jakmile pochopil, že s děckem musí být vždycky někdo doma, že už nemůžu pracovat, abych ho udržela na škole, a on zas nemůže ven, když jsem v práci, přestal si hrát na rodinu. Odstěhoval se ke kamarádovi a sem tam mi ještě přinesl nějakou hotovost. Ale pak se jednou ukázal a začal se hádat, že měl vždycky pochybnosti, jestli je Hope vůbec jeho...“

„Idiot.“

„Jo. No a pak zmizel.“ Melanie potřásla hlavou, jako by chtěla zaplašit vzpomínky, a raději si dolila víno. Už jí sice stoupalo do hlavy, protože nebyla zvyklá pít, a neměla nikoho, kdo by se postaral o Hope, kdyby se cokoli přihodilo, ale v přítomnosti staré kamarádky se dokázala trochu uvolnit.

„To je mi moc líto, Mel.“

Pokrčila rameny. „Mně taky. Ne kvůli Hope, to ne. I když na začátku, než se člověk trochu vzpamatuje, je ta zodpovědnost vážně děsivá. Bylo to těžké, ale za nic na světě bych ji nevyměnila.“

„To říká hodně rodičů.“

„Však uvidíš, až budeš mít dítě. Taky tě to změní.“

Jo dopila víno a odložila sklenici na stolek. „Už tak mám dost starostí. Ještě děcko do toho...“

„To jsem říkala taky.“

„A co chceš dělat dál? Podle toho, kolik si vezete věcí, to vypadá, že máš v plánu zdržet se tu déle než týden.“

Mel bylo náhle do pláče. „Vlastně netuším, co si mám počít. Životní náklady v Kalifornii jsou nehorázně vyso-

ké, dokonce i v zapadákově jako Bakersfield. Škola, do které Hope chodila, nestála za nic, a ve čtvrti, kde jsme žily, bys měla práci až do důchodu.“

„A co tvoje práce?“

„Pche, moje práce? Už mám po krk toho věčného štípání do zadku!“

Jo se zvedla z křesla, posadila se vedle kamarádky a vzala ji kolem ramen. „To vypadá, že bys potřebovala začít znova někde jinde...“

Melanie si setřela z tváře slzu. „Máš pravdu. Netuším, jestli právě tady, ale vím jistě, že to nebylo tam.“

„Můžeš zůstat u mě. Místa je tu dost.“

Mel zavrtěla hlavou. „To nejde, Jo.“

„Ale jde.“

„To by bylo příliš snadné, asi jako spoléhat se na rodiče. Jestli mám začít od začátku zrovna tady v River Bend, pak se musím postavit na vlastní nohy, ne se držet tebe.“

Jo se mírně zamračila a pak si vzdychla. „No, to chápu, ale nabídka i tak platí.“

Melanie zvedla paže, aby Jo krátce objala. Potom se obě pohodlně natáhly, protože láhev vína měly dopitou. Jo po chvílce do ticha zašeptala: „Ani si nevzpomínám, kdy mě někdo naposled štípl do zadku.“

Hope už za svítání poskakovala na posteli. „Mami, máme prázdniny, nemůžeš pořád spát!“

„Vždyť ne, už jsem vzhůru.“ Mel si protřela bolavé oči a pokusila se rychle probrat. Hope už přeběhla pokoj a roztáhla závěsy.

„Ach bože.“ *Pár skleniček vína mě takhle odrovná. Jsem padavka.*

„Dneska neprší,“ oznámila dcerka.

To tedy ne, slunce jí vypalovalo oči jako upírovi. Mel odhodila pokrývku, přešla místnost a oblékla si župan. „Tak pojd'. Najdeme nějaké vložky a televizi.“ Aby dcerka ještě chvíli v klidu poseděla a Mel se mohla osprchovat.

Než došly dolů, ucítily příjemnou vůni kávy. Jo ji před odchodem připravila a nechala vzkaz: *Budte tu jako doma. Jsem na stanici, stavte se za mnou. Auto je v servisu u Millera – ano, stejná firma, stejné místo. Půjč si moje, to černobílé, a vážně jsem moc ráda, že tu jsi. Jo*

Melanie si při čtení pohrávala s klíčky. „Taky jsem ráda.“ Když se pak Hope se snídaní usadila u kresleného filmu, odběhla Mel na okamžik do koupelny.

Už za hodinku se s dcerkou ruku v ruce procházely po městě. JoAnnino auto zůstalo bezpečně v garáži, protože po mnoha hodinách za volantem byla chůze příjemnější. S každým místem tu měla spojené vzpomínky, jež ji nutily k úsměvu. Třeba bílý altánek uprostřed travnatého parku v centru městečka, tam si s Markem jako děti hráli na honěnou, a Mel v duchu zaslechla jeho smích. Také si připomněla vůni popcornu neodmyslitelně patřícího ke každým prázdninám, které trávili právě na tom místě. Ukazovala Hope jednotlivé obchody a vzpomínala, co se v nich prodávalo před deseti lety. Mnohé měly nový náter nebo průčelí, ale jinak se nezměnily. Vše se tu zdálo důvěrně známé.

Odbočily na Second Street směrem k Millerově autoopravně. Parkoval před ní odtahový vůz a starý ford

pickup. Zevnitř vyhrával hlasitý heavy metal. Na jednom stojanu uviděla svoje auto s otevřenou kapotou a rozsvíceným světlem na kabelu, co tam nejspíš nechal mechanik.

Mel nikoho neviděla, a tak se pokusila překřičet muziku. „Haló?“

„Vydržte chvílku,“ zaslechla odněkud zezadu.

Zastavila se tedy u svého vozu. Všimla si, že někdo vyndal pár součástek a rozložil je vedle. Motor auta pro ni byl španělská vesnice a nehodlala předstírat, že tuší, na co se dívá.

Pak se hudba ztišila a někdo zavolal: „Zdravím!“

Mel se otočila a uviděla známou tvář. „Dobrý den, pane Millere.“

Miller vlastnil autoservis, co se pamatovala, a během let musel ve městě opravovat auto snad skoro každému. Se svými sto pětadesáti centimetry a dvaceti kily navíc jí vždy připadal trochu strašidelný, pokud se ovšem neusmál jako právě teď. Tím se měnil v dobráckého medvěda. „Melanie Bartlettová? Richardova dcera?“

„No ano, pane Millere.“

„Páni, tys ale vyrostla.“ Našel kus hadru a otřel si ruce, třebaže se skvrn od oleje mohl těžko zbavit.

„To se za deset let často stane,“ oplatila mu úsměv.

„A kdopak je tohle?“ usmál se na Hope.

Dcerka jí pevně stiskla ruku.

„Moje dcera Hope. Pozdrav hezky, zlato.“

„Dobrý den, pane Millere.“

„Jak je zdvořilá...“ mrkl na ni ten muž a Hope se mu to pokusila oplatit.

„A jak se daří paní Millerové?“

„Dobře, docela dobře. Určitě by tě taky ráda viděla. Měla by ses za ní s tím roztomilým děvčátkem někdy stavit.“

Bylo těžké se neusmívat. Paní Millerová ráda pekla, i proto byl její muž trochu objemnější, a Mel k ní jako dítě ráda chodila na návštěvu. Vždycky si odnesla nějakou výslužku. „Určitě se stavíme.“

Pan Miller se pak otočil k autu na stojanu. „Tohle je teda tvoje?“

„Bohužel.“

Když několikrát rozpačitě mlasknul, úsměv jí z tváře zmizel.

„Je to tak zlé?“

„Rozhodně to není dobré. Luke se ještě podívá trochu hloub, ale...“

I po těch špatných zprávách se Mel znovu rozzářila, když zaslechla ono jméno. „Luke je pořád tady?“

„No jistě.“

Mel se nemohla dočkat, až starého kamaráda znova uvidí. Pan Miller začal o startéru, oleji, zmínil blok motoru a Mel z toho šla hlava kolem. Pak je vyrušilo burácení motorky a oba se ohlédli ke vchodu do garáže.

Luke chodil podle všeho stále v černé kůži. Za deset let dost zmohutněl, ale stále měl ten frajerský krok, z něhož Zoe na střední šlela. Melanie si byla jistá, že ti dva spolu jednou odjedou do západu slunce na jeho motorce. Člověk miní, život mění, a tak se ani tohle nestalo.

„Mel?“

Pustila dcerku a nechala se obejmout. „Lukeu!“

Popadl ji do náruče a zatočil se s ní dokola. „No kouknete se na ni!“

Melanie věděla, že nevypadá špatně, i ona se za tu dobu hezky zaoblila, ale udržet se fit nebylo tak těžké, když vám každou chvíli zdechlo auto a chodit pěšky bylo výhodnější než jezdit hromadnou dopravou. Když ji pustil, žduchla ho pěstí do paže. „Na mě? A co potom s tebou? To se smí, vypadat o tolik líp než na střední?“

Luke na ni mrknul přesně jako jeho táta a pak ji vzal kolem ramen. „Taky tě rád vidím.“ Sjel pohledem dolů k Hope. „A tohle bude tvoje holčička.“

Mel je představila a po dalším zamrknání zašli zpět do garáže. „Jo se tu stavila, říkala, že jde o tvoje auto, tak jsem ho hned rozebral.“

Jestli byl někdo, komu by svěřila opravu vozu spíš než panu Millerovi, pak jedině jeho synovi. „Tvůj táta tvrdí, že je to zlé.“

„Naše auto chcíplo,“ ozvala se Hope.

„To máš teda pravdu,“ přikývl Luke.

„Co budeme dělat bez auta, mami?“

Melanie pohlédla na dcerku. „Luke s tatínkem ho jistě dají dohromady.“ Stačil však jediný pohled na Lukea a naděje ji opustila. „Nebo taky ne...“

Hope ustaraně nakrčila obočí. „Ale my auto potřebujeme.“

„Nějak si poradíme, zlato.“

„A víš, co je dobrého na tom, že máte v háji auto?“ snažil se děvčátko rozptýlit Lukeův otec.

Hope zavrtěla hlavou.

„Že v opravně jsou k dostání vždycky nějaké donuty. Ty máš ráda, vidě?“

Hope horlivě přikývla, vzala pana Millera za ruku a nechala se odvést do zadní kanceláře.

„Fakt je to tak zlé?“ zeptala se Mel, když byla malá z doslechu.

„Nic, o co by se na vrakovišti nebo na Graysonově farmě nepostarali...“

„Ale jdi...“

„Jak dlouho ti svítila olejová kontrolka, Mel?“ Luke si prohrábl polodlouhé vlasy a upřeně se na ni zadíval.

„Ta svítí pořád. Olej jsem dolila v Reddingu.“

„Dolila... takže nějaký zmizel. A nespotřebovalas náhodou celou lahev?“

„No jo.“

„A pak kontrolka zhasla?“

„Ne, v Modestu začala chvílemi znova blikat.“

Luke zvedl oči ke stropu. „Olejovou kontrolku ale nemůžeš ignorovat, Mel.“

„Neignorovala jsem ji, koupila jsem olej.“

Luke se zastavil u lavice a pak jí před očima zamával jakousi součástkou. „Mělas díru v olejové vaně, Mel. Nejspíš je za tebou na silnici čára už od Bakersfieldu. Ty nevíš, co se stane, když motor nedostane olej?“

„To je jako s benzínem, ne? Auto se zastaví, ale když se olej doleje, je to zas v pohodě.“

Luke zavřel oči a zakroutil hlavou. „Ach jo.“

„Nemám pravdu?“

„Ani trochu. Motor bez oleje ještě pár mil kašle a cuká a pak se poroučí. Poškodila jsi blok, Mel.“

„A jak se spraví poškozený blok?“

„Nespraví,“ odpověděl. „Leda bys vyměnila motor. Ale při tom, v jakém stavu to auto je, bych ti radil ho radši odepsat.“

„Já si nové nemůžu dovolit, Lukeu.“

Povzdechl si. „Toho jsem se bál.“

„A kolik stojí nový motor?“

„Tahle cizí auta jsou na opravu dražší, klidně i pětadvacet tisíc.“

Melanie vytřeštila oči. „Dolarů? Dvacet pět tisíc dolarů?!“

„Proto říkám, že by bylo lepší koupit jiné ojeté auto.“

Kdyby měla pětadvacet tisíc, nejspíš by to udělala. Takhle nebylo co řešit – opravu si nemohla dovolit, vra-koviště ano. Sáhla do kabelky a vytáhla peněženku.

„Co děláš?“ chtěl vědět Luke.

„Chci ti zaplatit za odtah a další práci.“

Luke mávl rukou. „To nestojí za řeč, Mel.“

„Za tvůj čas si můžu dovolit zaplatit.“

„Můj čas zas tak moc nestojí. Koupíš mi třeba někdy pivo.“

Věděla, že tenhle spor nevyhraje, a tak peněženku zase schovala. „Tak platí.“